

မယ်ခိုင်

မမြင်ရတဲ့အလှဝင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၁)

အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးထက် အကျယ်ကြီးပြောတဲ့ ဒီလောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေသူ များက လောကကြီးမှာပဲ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေကြရပါသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတာ ယှဉ်တွဲပါလာတတ်တဲ့ ဤအသက်ရှင်ရပ်တည်မှုတွင် စိတ်ကုန်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းဆိုတာက အဆိုးဆုံးဝေဒနာဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

ဒီလိုကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့လောကကြီးထဲမှာပဲ ဘဝကို စိတ်ကုန်နေခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်း၊ အလိုမကျ၍ ဆောက်တည်ရာမဲ့နေခြင်းဆိုတာမျိုးတွေက အရာအားလုံး အဆင်ပြေနေသူတွေထက် ပို၍ များပြားပေလိမ့်မည်။

လူမှန်ရင် ဒုက္ခနဲ့ယှဉ်တွဲပြီး မွေးဖွားလာကြတာမို့ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့လွတ်ကင်းတဲ့ အသက်ရှင်လူသား က လောက၌ မရှိနိုင်ပါ။ ဒုက္ခကို နည်းနည်းရင်ဆိုင်ရသူနှင့် များများရင်ဆိုင်ရသူ ဟုသာ ကွဲပြားမှု ရှိနေပေမည်။ ဒုက္ခကို နည်းနည်းရင်ဆိုင်ရသူက ဘဝအသိနည်းနည်းပဲရှိပြီး နည်းနည်းလေးပဲ ရင့်ကျက်မှု ရှိပေလိမ့်မည်။

ဒုက္ခကို များများရင်ဆိုင်ရသူများတော့ ဘဝအသိများများရှိပြီး ရင့်ကျက်ခိုင်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လောကတွင် ငွေပေးပြီး ဝယ်လို့မရတဲ့အရာ အများကြီးထဲတွင် ကျန်းမာစွာ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံဆိုတာ ထိပ်ဆုံးက ပါနေလိမ့်မည်ဟုထင်ပါသည်။

ခက်ခဲခြင်းတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့်ထိုဘဝကို တွန်းလှန်နိုင်သူမှသာ အောင်မြင်မှုကို ရရှိမည့်သူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခက်ခဲမှုကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကသာလျှင်
တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာ ဟု ထင်ပါသည်။ ရင်ဆိုင်ရမည့်ပြဿနာတစ်ခုကို
နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပုံစံအမျိုးမျိုး သုံးကာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေမည့်အစား
ခုချက်ချင်း ပြေးတွေ့ရင် ဆိုင်လိုက်တာက စိတ်ကို အသက်သာဆုံး ဆင်ခြန်းပေးတဲ့
ချပ်ဝတ်တန်ဆာဟု ထင်ပါသည်။

စစ်မြေပြင်နှင့်တူသောဘဝတွင် တိုက်ပွဲတွေ အလီလီနွဲ့ပြီး
နယ်မြေအဆင့်ဆင့်ကို ကူးဖြတ် ကျော်လွှားရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့အတွက်
စိတ်ဓာတ်ကျမှုနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတွေကို အဝေးဆုံးသို့ လွှင့်ပစ်ထားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ပုထုဇဉ် သာမန်လူသားဖြစ်သည့်အလျောက် လူသားတိုင်းတော့
ထိုအရာတွေကို မဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ရှင်သန်မှုက
တစ်ပါးသူရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာသာ အသက်ရှင်နေရ သည့် ‘ခေး’
ဆိုသည့်လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့။

ဘုရားပေးတဲ့ဒီဘဝကို နှစ်သက်၍ သေဖို့မစဉ်းစားပါသော်လည်း
သူများရဲ့ခြေထောက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေရသည့် သူ့ဘဝကို
သူစိတ်ပျက်နေလှပါသည်။ ရရှိထားတဲ့ဘွဲ့လက်မှတ်ပြီးတော့ ဒီပလိုမာတွေကိုလည်း
စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ပြီး၊
ဘွားဘွားတွေကိုလည်း သူစိတ်ပျက်မိပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’ ဆိုတဲ့စကားလုံးမျိုးကိုလည်း သူမုန်းလှပါပြီ။ လောကမှာ အဲဒီ
‘ဟုတ်ကဲ့’ ဆိုတဲ့ စကားက ပေါ်မလာရင်ကောင်းမှာဟုတောင် တွေးခဲ့ဖူးပါသည်။
ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်လို အမြဲ ခေါင်းညိတ်နေရသည့်အခြေအနေကိုလည်း
စိတ်ကုန်လှပါပြီ။

စိတ်ကုန်သည်ထက် အကုန်ဆုံးအချိန်ကတော့ သူ့ဘဝရဲ့

ကြင်ယာဖက်ကိုတောင် အမိန့်သုံးပြီး ဆုံစည်းစေခြင်းပါပဲ။

ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်နားလည်ပြီး ကျေးဇူးဆိုတာကို လေးလေးနက်နက်ခံစားနေခဲ့သော သူ၏ စိတ်ကိုလည်း သူမုန်းလှပါပြီ။ သို့သော် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲမှာပင် စွဲမြဲနေခဲ့သော ဒီ ‘ဟုတ်ကဲ့’ကြောင့် သူဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

“သားရေ ခေး၊ ပုလဲစိမ်းနဲ့တွေ့ဖို့ ဒီညနေပဲ ချိန်းခဲ့တယ်”

ဟု သူ့စိတ်ကို ပိုင်သေတွက်ကာ အမိန့်ချလိုက်သော ဒေါ်လေးငယ်ရဲ့ရာဇသံကိုလည်း သူက ဘယ်လိုမာကျောမှုမျိုးနဲ့ မှ မငြင်းဆန်းနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ထုံးစံအတိုင်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ပေါ့။

ထိုဟုတ်ကဲ့ကြောင့်ပင် အန်တီလေး စီစဉ်ပေးခဲ့သော အဝတ်အစားနှင့် ဒေါ်လေးငယ် စီစဉ်ပေးသော ထိုနေရာသို့ ဦးငယ်ရဲ့ ပို့ဆောင်မှုဖြင့် ရောက်လာတော့ သွယ်လှဖြူနုပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ခပ်ချောချောမိန်းကလေးနှင့် ဆုံစည်းရပြန်ပါသည်။

သူမနာမည်ကို ‘ပုလဲစိမ်း’ ဟု သိထားပါသည်။

သူမပုံက သွက်လက်ပြီး ထက်မြက်မည့်ပုံပါပဲ။

လှတာတော့ အတော်လှတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။ လှသည်ထက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ သူ ထိုစားပွဲရှေ့သို့ရောက်သွားသော မိန်းမလှလေးက ခပ်သွက်သွက်ပင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ခေး၊ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့က ပုလဲစိမ်းပါ”

ဟုပင် ခပ်တည်တည်ပြောကာ သူ့ကို လက်ကမ်းပေးလာ၍ သူ့မှာ မှင်တက်သွားရပါသည်။ မိန်းကလေးကစပြီး လက်ကမ်းလာတော့လည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရတော့မှာမဟုတ် ပါလား။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ရဲ့ ညာဘက်လက်တစ်ဖက်မှာ အားတုံအားနာနှင့်ပင် ရှေ့သို့ထွက်လိုက် ရပြန်ပါသည်။

သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အပြုံးမျိုးကို ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပါသော်လည်း သူ့ရင်ကို ထိုအပြုံးက ရိုက်ခတ်သွားခြင်းမရှိပါချေ။ ထိုသို့ ထက်မြက်ရဲရင့်သည့်အပြုံးမျိုးကို သူ စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီမို့ပါ။

သူမက သူ့ကို လက်ဖြင့် ‘ထိုင်လေ’ဟူသောအပြုအမူမျိုးလုပ်သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ကွဲမြဲတိုသွားချင်ပါသည်။

သူပြောမှလား...သူ မပြောလည်း တစ်ချိန်လုံး ဘယ်သူက မတ်တပ်ရပ်နေမှာလဲ။ တကယ်ပဲ ဒီစေခိုင်းတဲ့အပြုအမူမျိုးနဲ့ ကင်းလွတ်တဲ့နေရာမျိုးက သူ့အတွက် ဒီလောကကြီးမှာ ရှားပါးသွားပြီလား။ သူလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် မိမိရဲ့ဘဝလမ်းကို မိမိစိတ်ကြိုက်လျှောက်ချင်လှပါသည်။

“တို့က မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်”

“ဒေါ်လေးက မင်းရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ ပေးထားပါတယ်”

ဟု သူက ရိုးရိုးသားသားပြောတော့ သူမက အသံလေး ထွက်အောင်ရယ်ပါသည်။ ထိုရယ်သံက သူ့ကို ကလေးအထာလေးပါဆိုပြီး လှောင်နေတာလား။

အိမ်ကမိသားစုရဲ့လွှမ်းမိုးမှုတောင် မလွဲမရှောင်သာလို့ စိတ်ကုန်စွာနဲ့ ခံယူနေရပါတယ်ဆိုမှ ဒေါ်လေးငယ်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဒီသူစိမ်းမိန်းမရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို

ထပ်ခံရဦးမှာတဲ့လား။

“ဒါကြောင့် ရှင့်ဒေါ်လေးက ပြောတာပေါ့။ ရှင်က နည်းနည်းကလေးဆန်တယ်တဲ့”

“ဘာ!”

“ချင်းရှင်းပြောရရင် တို့နှစ်ယောက်က ဘဝပေါင်းစည်းရေးအတွက် တွေ့ဆုံကြတဲ့သူတွေလေ။ အဲ့တော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီထက်စကားကြောကို ပိုဆွဲသင့်တာပေါ့။ ရှင်က အဲဒီ လို တုံးတိတိကြီးပြောတော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားက တခြားစကားလုံးမျိုး ရှာရခက်နေပြီ”

ဟု သူမက ဆိုပြန်တော့လည်း သူမရဲ့စကားက ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသားပင်။

သို့သော် သူ ထိုစကားလုံးကို မနှစ်သက်ပါချေ။ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ စကားလုံးတိုင်းက သူ့ကို စီးမိုးချုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ခံစားမိလို့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အလိုလို ငုံ့လျှိုး သိမ်ဝင်ချင်နေသော မာနလေးကို နှိုးဆွလိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို အဲဒီ လို ခပ်ထက်ထက်မိန်းမပုံမျိုး လာမလုပ်ပြနဲ့။ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေးငယ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ မင်းကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ လာတွေ့တာ၊ မင်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ထားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ ကြောင်နသွားရပါသည်။ အမှန်က သူ့ရဲ့စကားလုံးမျိုးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မာနနဲ့ သိက္ခာကို ရိုက်ခတ်စေတဲ့စကားလုံးမျိုးပါ။

ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ပြီး မတိုက်ခိုက်ပါဘဲ အဲဒီ လိုရယ်နေရတာလဲ။

“ကြိုက်သွားပြီ”

“ဘာ!”

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တူဖူးသေးတယ်”

“ဘာ!”

သူ့ရဲ့ဒေါသတွေက အထင်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်ရပါသည်။ သူပေါက်ကွဲချင်မိပါ၏ ။

အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေကို မကျေနပ်နေသမျှကို သူမထံ ပုံချချင်မိပါသော်လည်း စောင့်စည်းနေရတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်များကြောင့် သူ့ဒေါသတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားရတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ရယ်ပါ။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ သူက ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သူမက မှုန်ညက် နေအောင် အချိုးကျလှပသော မိန်းမချောလေး မဟုတ်ပါလား။ မိန်းမလှတို့မည်သည် သာမန်ထက် သိက္ခာက ပိုကြီးတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါကို သူက လူ့ယဉ်ကျေးပီပီ နားလည်ရလေ မပေါ့။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့ မော်ကြွားကြွားစကားလုံးများကို သည်းခံလက်စနှင့် သည်းခံရင်း မကျေမနပ်ပင် နေရာ၌ ဆက်လက်၍ ငူငူကြီးထိုင်နေဖြစ်ပြန်ပါသည်။

သို့သော် သူမကိုတော့ ရှုတည်တည်နှင့်ပုံကို စွဲညှို့စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး အလှပဆုံးပြုံးကာ...

“ရှင်က ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဘာ!”

သူ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ သူမရဲ့ စကားတွေက ဘောင်ကျော်သွားပြီဟု ထင်ပါ၏။ သက်တူ ရွယ်တူမျှရှိမည့် အိမ်ထောင်ဖက်ဟု လျာထားခံရသည့်မိန်းကလေးက အဲဒီ လိုပြောလျှင် နှစ်သက်တတ်သည့်ယောက်ျားမျိုးက ကမ္ဘာမှာ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဒေါသကြီးလိုက်တာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ တို့နှစ်သက်တဲ့ အချက်ထဲမှာ အဲဒါလည်းပါတယ်”

သူ ထိုမိန်းကလေးကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ လျော့လိုက်တင်းလိုက်နှင့် အဒေါ်တွေလိုများ သူ့ကို ပညာရှိရှိ နှိပ်စက်ချင်နေရောသလား။ ရရှိလား ပုလဲစိမ်းရယ်...

“ဒါပေမယ့် ငါနှစ်သက်တဲ့အချက်မျိုး မင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆို တို့ကို ငြင်းတယ်ပေါ့”

“အမှန်ပဲ”

“ကြိုက်သွားပြီ”

“ဘာ!”

“ရှင့်လိုလူမျိုးက တို့ကို ငမ်းငမ်းတက် လက်ခံလိုလားလိမ့်မယ်ထင်ထားတာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလှချည်လား”

“အဲဒီ လိုဖြစ်ခဲ့ရင် ရှင့်ကို တို့ငြင်းမိမှာပဲ”

“ဟင်”

“တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံမှုမှာ အကျိုးရှိသွားတယ်ပဲ

ဆိုကြပါစို့”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ သူ့မှာ ကြောင်စီစီဖြစ်သွားရပါသည်။

“ပြေးတဲ့လူရှိရင် လိုက်ရမယ်၊ လိုက်နေတဲ့လူရှိရင် ပြေးနေရမယ်။ ဒါမှ
ဘဝဆိုတာ ခုံမင်မှုရှိမှာပေါ့...မဟုတ်ဘူးလား။ ရှင်နဲ့တို့
နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ နေကာမျက်မှန်ကို စတိုင်လ်ကျကျတပ်ပြီး ကျော့ကျော့လေး
ထွက်သွားသော ထိုမိန်းကလေးကို အရူးတစ်ယောက်လို ဒေါသဖြစ်နေရပါသည်။

ထိုမိန်းမရဲ့ ပုံကြောင့် သူ့မှာ ဘယ်လောက်အောက်သွားရသလဲ။သူ့ကို
ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုသွားတဲ့ ထိုမိန်းမကို မြင်မြင်ချင်းပင် သူ
မုန်းမိရပါသည်။

သေချာပါသည်။ ထိုမိန်းမက သူ့ရဲ့
အိမ်ထောင်ဘက်လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပေါ့။ မာရေကျောရေနိုင်လှတဲ့
အဲဒီမျက်နှာလေး။ လှပထက်မြက်ပုံရတဲ့ အဲဒီ နှုတ်ခမ်း၊ ပြတ်သားပုံရတဲ့ အဲဒီ
အကြည့်၊ တစ်ပါးသူကို စွဲညှို့နိုင်တဲ့ အဲဒီ မျက်လုံး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သိပ်ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေသော အဲဒီပုံစံမျိုးကို သူ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါချေ။

သူခံယူထားသည်က မိန်းမဆိုတာ လှပထက်မြက်နေဖို့မလိုပါ။
အိမ်ထောင်ဖက်ကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးပြီး ကိုးကွယ်နေသူဟု
ယုံကြည်ထားပါသည်။

သူ တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

ပုလဲစိမ်းက သူ၏ အိမ်ထောင်ဖက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု။

အခန်း(၂)

“မလေးရေ၊ ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောရဦးမယ်”

ဟု အပြင်က ပြန်လာသော ဒေါ်လေးငယ်က

ရေးကြီးသုတ်ပြာဟန်နှင့်ပြောကာ အန်တီလေးနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်တွင် သူရော ဦးငယ်ပါ ဒေါ်လေးငယ်ကို ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ပုလဲစိမ်းလေ”

“အေး၊ ပုလဲစိမ်းက ဘာဖြစ်လဲ”

“သားကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ပမယ်တဲ့”

“အယ်၊ဟုတ်လား”

အန်တီလေးနှင့် ဦးငယ်မှာ ဝမ်းသာသွားပုံအပြည့်ရှိနေပေမယ့်လည်း သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား ရ၍ မျက်မှောင်ကို တွန့်ချိုးထားလိုက်မိပါသည်။

“ရပ်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု သူ့ကိုအကဲခတ်လိုက်ပုံနှင့် အန်တီလေးက ဆိုလျှင် ဒီအဒေါ်တွေကို ငယ်ကြောက်မို့ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာကြောကို ဟန်ဆောင်ကာ လျော့ချလိုက်ရပြန်ပါသည်။

လျော့ချနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်နေရပါသည်။ သူသိနေပါ၏ ။ အဒေါ်တွေက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို သူတို့လိုချင်တဲ့ပုံဖြစ်အောင် ပုံလောင်းထုဆစ်ကြဦးမည်ထင်ပါရဲ့။

“တစ်ဦးတည်းသောတူလေး ကောင်းစားစေချင်လွန်းတဲ့
စေတနာကြောင့် ခုလိုစီစဉ်နေတာကို မျက်နှာက ဘာဖြစ်ရတာ လဲ”

“ငါတူရယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ပုလဲစိမ်းလိုအရည်အချင်းမျိုးနဲ့
အရည်အသွေးကို သားရှင်တွေက မျက်စောင်းထိုးနေကြတာ”

ဘာထူးလို့လဲ အန်တီလေးရယ်၊ ခုလို ငွေခေတ်မှာ
အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ဈေးတွက်၊ တွက်ကြတာပဲမဟုတ်လား။ သူ သနားမိပါ၏။
လောကမှာရှိတဲ့ ခပ်ထက်ထက်ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ပိုင်ဆိုင် ထားတဲ့ မိန်းမပျိုတွေကိုပေါ့။

“ပုလဲစိမ်းဆိုရင် ဘာလိုသလဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ပြည့်စုံချမ်းသာခြင်း၊
လှပကျော့ရှင်းခြင်း၊ ပညာ အရည်အချင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး၊
ဘယ်လောက်ထိ ပြည့်စုံထားသလဲ၊ ပုလဲစိမ်းက ထပ်တွေ့မယ်ဆိုတော့ ငါတူက
ကံကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ထင်နားခိုစားရမယ့် ယေကျုံးမျိုးလား အန်တီလေးရယ်၊
ကျွန်တော့်ဘဝကို အဲဒီလိုကြီးဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့လား”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ငါတူရယ်၊ မျက်မှောင်ကြီးကို ဖြည်လိုက်စမ်း”

“အေးတယ်...ငါ့မှာ လွှတ်သာလွှတ်လိုက်ရတာ ရင်တမမနဲ့၊ တို့တူက
အေးပါဘိသနဲ့။ ပုလဲစိမ်းများငြင်းလေမလားလို့။ ခုမှပဲရင်အေးရတော့တယ်”

ဟု ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီပြောဆိုနေကြတော့
တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ဦးငယ်က သူ့ကို သေသေချာချာအကဲခတ်ကာ...

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနဲ့ ဘာကိုတွေ့နေသလဲ ခေး”

ဟု လူရာသွင်း၊မေးလာပြန်တော့ သူက ရင်ထဲကဆန္ဒအတိုင်းကြီး အဲဒီ
မိန်းမကို မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ထပ်မတွေ့ချင်ပါဘူးဟု ဖြေပစ်ချင်ပါသော်လည်း
အူပဲဘဝကတည်းက မိခင်သဖွယ် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြသည့် အဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့

စိတ်အားထက်သန်မှုများကြောင့် သူ ထိုသို့မပြောဝံ့ပါချေ။

ဒီအဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေက သူ့အပေါ်
များပြားလွန်းလှတယ်လေ။ သူ့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိုစွန့်ကာ အပျိုကြီးဘဝနှင့်
အရိုးထုတ်ဖို့ ရွေးချယ်ထားကြတဲ့ ဒီအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာနှင့် ဆန္ဒတွေကို
သူက ဘယ်လိုမသိတတ်မှုမျိုးနဲ့ အတင်းငြင်းဆန်းဆန်ဝံ့မှာတဲ့လဲ။ သေချာတာက
သူ့မှာ ထိုသို့ ကလန်ကဆန် ပြုမှုနိုင်သည့် စိတ်ခွန်အားမျိုးနှင့်သတ္တိတို့ လုံးဝ
ရှိမနေခဲ့တာပါဘဲ။

“ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မတွေးနဲ့ခေး၊ မင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ပုလဲစိမ်းထက်သာတဲ့သူ ရှိသလား။ ရှိရင် လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့။ ငါ့မာနတွေ ကျချင်ရင်
ကျပါစေ၊ ဒူးထောက်တောင်းပန်ပြီး မင်းနဲ့ပေးစားမယ်”

ဟု အန်တီလေးက စိတ်အားထက်သန်စွာဆိုတော့ သူက မဝံ့မရဲပင်...

“ကျွန်တော် လက်မထပ်ချင်သေးဘူး”

“ဘာ!”

နှစ်သံပြိုင်ပြီး ထွက်လာသော ထိုအာမေဇွိတ်သံကို သူ
လန်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

“လက်မထပ်ချင်လို့ မင်းက ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ မင်းရဲ့ သက်ကိုလည်း
ကြည့်ဦး။ အခုပဲ နှစ်ဆယ့်ခွန်ထဲမှာ ရှိနေပြီ။ မင်းလက်ထက်ကျမှ
မျိုးဆက်ပြတ်မခံနိုင်ဘူး။ မင်းလက်ထပ်ရမယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်၊ ပုလဲစိမ်းကိုမကြိုက်ဘူး”

“မင်းပါစပ်က ဒီလိုစကားမျိုး ထွက်နိုင်သေးတယ်”

“နေကြစမ်းပါဦး”

ဟု ဦးငယ်က ဟန့်တားလိုက်တော့မှ အဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့

စွာကျယ်ကျယ်အသံများမှာ ခေတ္တစဲသွားရပါ၏။ သည်တော့မှ သူ နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွားရပါသည်။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အင်မတန် ပစိပစပ်များလွန်းသော ဦးငယ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျေးဇူးတင်သွားမိပါသည်။

“ကဲ! ပြော၊ ငှါတူလေး၊ ပုလဲစိမ်းကို ဘာလို့သဘောမကျတာလဲ။ အချက်အလက် တိတိကျကျပြော”

ဟုဆိုတော့ သူပြောမှာက တစ်လုံးတည်းပင်။

“မာနမျက်နှာမျိုးမို့”

“ဘာ...မာနမျက်နှာ’

“အင်း”

“အရူး..ရူးပြီးသာ, သေ”

ဟုဆိုပြီး ဒေါ်လေးငယ်က သူ့ကျောကုန်းကို လာထု၍ သူ့မှာ ကျိတ်မှိတ်၍ အောင့်ခံထားရပါသည်။

“အဲဒါ ထက်မြက်တာ၊ ထက်မြက်လို့ပဲ မင်းနဲ့ပေးစားချင်ခဲ့တာ။ ကဲ, ပြော၊ မင်းမှာ ခုချိန်ထိ အလုပ်အကိုင်ရှိသလား’

“ဗျာ!”

ဒီစကားက သူ့မာနကို ထိခိုက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မင်းမှာ သူ့ထက်သာတဲ့အရည်အချင်း ဘာရှိသလဲ။ အေး, ငါတို့က မင်းကို ကျွေးနိုင်လှ နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့။ မင်းက ဒီထက်ပိုကြာအောင် လူလုပ်ရဦးမယ်။ မင်း ဦးနှောက်မရှိဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲရပါသည်။ ပြီးတော့

ဒေါသလည်းဖြစ်ရပါ၏။ အလုပ်လုပ်ပွဲမယ်လို့ ပြောတုန်းက
တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ သူတို့တွေအားလုံးရဲ့
ကိစ္စအဝဝမှာပျာတာ ဘဝနဲ့နေစေခဲ့တာ
ဘယ်သူတွေလဲဟုအော်ပြီးသောင်းကျန်းပစ်ချင်မိပါသည်။ သို့သော် ဆွေမျိုးရင်းချာ
ကျေးဇူးရှင် ထမင်းရှင်တွေမို့ ဒေါသကိုသာ ကျိတ်မှိတ် မြိုသိပ်နေရပြန်ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ထပ်မတွေ့ဘူး”

“တွေ့ရမယ်...တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်”

ဟု အဒေါ်နှစ်ယောက်က တိုင်ပင်ထားသလို သံပြိုင်ဆိုတော့ သူက
စိတ်ပျက်စွာပင် နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွန်တယ်”

“ဘာ!အစ်ကိုလေးက ဘာသိလို့လဲ”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေးက ခုချိန်မှာ အရွယ်ရောက်နေပြီ...သူ
စဉ်းစားတတ်နေပြီ။ သူသဘောမကျရင် အတင်းအကြပ်မစီစဉ်ပါနဲ့။သူ
တကယ်သဘောမကျလို့ ခုလိုပြောသွားတာ။ ဘယ်တုန်းက အဲဒီ လိုပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ဟု ဦးနေလကဆိုတော့...

“အစ်ကိုလေး မသိပါဘူး၊ အစ်ကိုဧး သိတာက စာအကြောင်း
သမိုင်းကြောင်းပါပဲ။ ခုက အိမ်ထောင်ရေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခေမာတော့ တစ်ဦးတည်းသောတူလေးကို
စိတ်ချချင်တယ်”

“ခေးက သစ်ရိုင်းတုံးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်လည်း
မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစား...”

“အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ညံ့လွန်းတာ၊ မင်းတို့တူက မင်းတို့ကို ဘယ်တုန်းက ခုလိုအတိုက်အခံ ပြောဖူးလို့လဲ။ ခုက သူတကယ်...”

“အစ်ကိုလေး ပြောသလိုပဲ၊ ခေးက သစ်ရိုင်းတုံးမဟုတ်ဘူး၊ လူ၊ ခံစားတတ်တယ်၊ ပုလဲစိမ်းလို သားနားစမတ်ကျတဲ့ အလှဘုရင်မလေးဆီမှာ မပျော်ဝင်နိုင်ဘူးလို့ အစ်ကိုလေးက ပြောချင်တာလား။ အဲလောက်ထိရော ခေးကို အစ်ကိုလေးက အာမခံနိုင်လို့လား။ အလကားပါ... ဟန်ဆောင်နေတာ”

ဟု မာလာက ထုံးစံအတိုင်း လိုရာဆွဲပြောသည်တွင် ဦးနေလမှာ ထုံးစံအတိုင်း လက်လျော့ ကာ...

“မပြောလိုဘူး၊မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောလို့လည်း နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မနိုင်ရင်လည်း ပူးပေါင်းပေါ့၊ ကောင်းကျိုးပဲ”

ဟုဆိုတော့ ဦးနေလမှာ သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဒီကိစ္စကိုတော့ ဦးနေလရင်ထဲသိပ်ဘဝင်မကျပါ။

အခန်း(၃)

“ခေးရေ...ခေး”

ဟုအော်ခေါ်တော့ ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့နေသောသူကမောက်စံချကာ...

“ဗျာ”

ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်းထူးရင်း အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့တော့
ဒေါ်လေးငယ်က သူ့ကို ကတ္တီပါဘူးတစ်ဘူး လှမ်းပေးပါသည်။

“ဒါကို မိမိတို့အိမ်ကို သွားပို့လိုက်”

ဟုဆိုတော့ သူက ထုံးစံအတိုင်းပင် ထိုဘူးကိုလှမ်းယူကာ...

“ပိုက်ဆံရော ယူခဲ့ရဦးမှာလား”

“ပေးရင် ယူခဲ့၊ မပေးရင်လည်း နေပါစေ။ ခုပဲ သွားလိုက်နော်။
ပြန်လာရင် ဂမုန်းပွင့်လမ်းချိုး ထဲက ရှမ်းတို့ဟူး ဝယ်လာခဲ့။ သုံးစရာတွေရော
ကျန်သေးသလား”

“အင်း၊ရှိပါသေးတယ်”

“မင်းရဲ့ဘဏ်စာရင်းထဲကို ငါးသိန်းဖြည့်ထားပေးတယ်၊ လိုရင်သုံးပေါ့”

“ဟုတ်”

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ဒေါ်လေးရဲ့ကားက ပျက်နေလို့ညနေဘက်
ဘုရားပို့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ စိန်ပွဲစားဟုအမည်တွင်သော ဒေါ်လေး ဒေါ်မာလာ်ရဲ့ရှေ့မှ လှစ်ခနဲထွက်လာပြီး နံရံမှ ကားသော့ကိုဆွဲကာ ဆင်းလာတော့...

“ခေး...”

ဟူသော ထပ်မံခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ အန်တီလေး”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒေါ်လေးငယ်က ဒါပို့ခိုင်းလို့”

ဟုဆိုကာ ကတ္တီပါဘူးကို ထောင်ပြလိုက်တော့...

“ဪ၊အတော်ပဲ၊ သားပြန်လာရင် ဗဟိုချက်ကို ဝင်ခဲ့ပါလား။
ဟိုတစ်ခါအပ်ထားတဲ့ ပွဲတက်ဝတ်စုံ ရပြီတဲ့။ အဲဒါတစ်ဒါတည်း ဝင်ရွေးပေးခဲ့”

“စမ်းမဝတ်ကြည့်တော့ဘူးလား”

“အတော်ပဲနေမှာပါ”

“ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသားလား”

“ရတယ်၊ ယူသာယူလာခဲ့ပါ။ အောင်နဲ့က လူရင်းတွေပဲ၊
နောက်မှပြောလို့ရတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးကိုလည်း ခဏဝင်ခဲ့ဦး။ ရော့၊ ဒီမှာသော့၊
အန်တီလေးရဲ့စားပွဲက ဒုတိယဆင့်အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖိုင်အဝါလေး ရှိတယ်။ အဲဒါပါ
တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူက အန်တီလေး လက်ထဲမှသော့ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြန်...

“ဒါပဲလား”

“နေစမ်းပါဦး၊ မလေးက ဒါပို့ရုံသက်သက်ပဲ မင်းကို လွှတ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းတို့ဟူးပါ ဝယ်ခိုင်းတယ်”

“စားချင်ရင် ကိုယ့်ဖာသာ ထွက်စားပေါ့၊ မထူးပါဘူး၊ လမ်းကြုံတာပဲ၊ အန်တီလေးအတွက်ပါ ဝယ်လာခဲ့”

ဟုဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းဖွင့်ထားသော အန်တီလေးကပြောလျှင် သူက ဟုတ်ကဲ့ပေါ့။

“ခေး”

“ဗျာ...ဦးငယ်”

“မနက်ဖြန်ကို ဦးငယ်ကို ပဲခူးလိုက်ပို့ကွာ”

“ဗျာ!”

“ကားမမောင်းနိုင်ဘူး၊ မျက်စိကမှုန်မှုန်နဲ့၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲလေ၊ အဲဒါ သွားရမှာ၊ နေ့ချင်းပြန်ပါပဲ။ မင်းလည်း ဗဟုသုတရတာ ပေါ့”

“ဟုတ်”

“ခုက ဘယ်လဲ”

“အန်တီလေးနဲ့ ဒေါ်လေးငယ်ကိစ္စပါ”

“ကားလည်း သတိထားမောင်ဦးမောင်။ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲကို ဦးငယ် သုံးသိန်း ထပ်ဖြည့်ထားပေးတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးသာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူ့ဘဝကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေပေးတာ ယူမည်၊ ခိုတာ လုပ်မည်၊ မိမိနှာခေါင်းနှင့်အသက်ရှူနေရပါသော်လည်း အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေကပေးသည့်ဘဝဟု ဆိုရပေ လိမ့်မည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှာ
ခုချိန်ထိ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လေးမှ မရှိရင် ဘာဆက်လုပ်မှာတဲ့လဲ။ သို့သော်
ခေးကတော့ အလုပ်မရှိဘူးလည်းမဟုတ်၊ ရှိတယ်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ
ခွကျကျဘဝတစ်ခုတွင် ကန့်လန့်ရပ်တည်နေရပါသည်။

တကယ်တော့ ခေးရဲ့စိတ်ရင်းကတော့ မိမိရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဘဝကို
မိမိစိတ်ကြိုက်အလုပ်နှင့် ဖြတ်သန်းချင်သူပါပဲ။ သို့သော် များပြားလွန်းလှတဲ့
အဒေါ်တွေဦးလေးတွေရဲ့ ကိစ္စအဝဝနှင့်ပင်
တောက်တိုမယ်ရလေးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေရ၍ မိမိဘဝကို စိတ်ပျက်နေမိသူပါ။

ရံဖန်ရံခါတွင် မိမိရဲ့စိတ်ကို မိမိမယုံကြည်ရဲ့တော့ပေ။ မိမိရဲ့စိတ်တွေနဲ့
အရည်အသွေးတွေက ကုန်ဆုံးကုန်ပြီလား။ ပြီးတော့ မိမိဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊
ဘာဖြစ်ချင်သည့်လူမျိုးလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သည့် လူမျိုးလဲဆိုတာကိုပင်
ကောင်းကောင်းမဝေခွဲတတ်တော့ပါချေ။

အဒေါ်တွေ ဝယ်ပေးသမျှ ဝတ်၊ခိုင်းသမျှကို ဟုတ်ကဲ့ဆိုတဲ့
နှစ်လုံးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ သူ့ဘဝမှာ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာလဲ။ သတ္တိက
ဘာမှာလဲဆိုတာကိုပင် မသိနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ထိုဘဝမှာ သူက နေသားကျနေပြီမို့ မိမိဘဝကို
မနှစ်သက်လှပါသော်လည်း ငြင်းပယ်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပါ။

သူ့အခြေအနေက တောင်းကုန်းတွေ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ မရှိတဲ့ရေပြင်ညီမို့ သူ
လျှောက်လှမ်းနေရတဲ့ ဘဝလမ်းက ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်မရှိ၍
ပျင်းဖို့ကောင်းသားပင်။

အခုလည်း အဒေါ်တွေ ခိုင်းသမျှ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်တွေကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေခဲ့ ပြန်ပါသည်။

သည်တွင် အန်တီလေးခိုင်းသော ရုံးမှ ဖိုင်အဝါကိုယူပြီး

ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်တွင် မထင်မှတ် ထားပါဘဲ ပုလဲစိမ်းနှင့်
လှေကားအဝင်အထွက်မှာပင် တည့်တည့်တိုးခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သူက ထိုမိန်းမကို မနှစ်သက်သူမို့ မမြင်ချင်ယောင်ပြုကာ
ကျော်သွားမည်အပြုတွင်...

“သနေကြတဲ့သူတွေပဲ၊ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့တာ နှုတ်ဆက်သင်ပါတယ်”

ဟူသော အသံကို အရှိန်အဝါတစ်ခုက မိမိကိုလာဟပ်သလို
ကြားသိခံစားလိုက်ရပါသည်။

“မမြင်လို့ သတိမထားမိလို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ ဒီလမ်းမှာ ရှင်နဲ့တို့
နှစ်ယောက်တည်း။ လူရှင်းနေတယ်”

“မင်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ ငါက လိမ်ညှာပြောရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့် မခေါ်တာလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် ဆက်မမေးတော့ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက မဲ့ပြီးလေးဖြင့်သာ တုန့်ပြန်ကာ
ထွက်သွားမည်အပြုတွင်...

“တို့နဲ့ကော်ဖီလိုက်သောပါလား”

ဟု ထပ်မံဆိုလာပြန်တော့ သူက ထွက်ခွာမည့်ခြေလှမ်းကို
ဆိုင်းငံ့ထားပြီး သူမကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

“တို့က တစ်ယောက်တည်းမို့ပါ၊ လူကြီးလူကောင်းဆိုရင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သိက္ခာရှိရှိဖိတ်ခေါ်ရင် မငြင်းရဘူး”

ဟု သူ့ကိုချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောလာပြန်တော့ သူက
ခပ်ညှံညှံယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ထပ်ပြီး မငြင်းတော့ဘဲ
သဘောတူသွားရပြန်ပါသည်။ သူနှင့်သူမက ပထမထပ်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုကော်ဖီဆိုင်က အေးစိမ့်စိမ့်လေးဆိုပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့
ပူလောင်နေလှပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုမိန်းမနဲ့ သူထပ်မတွေ့ချင်တော့ပါ။

“ဘာကော်ဖီကြိုက်သလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး ရေတစ်ခွက်ပေးပါ။ပြီးမှမှာမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲပြီးလိုက်ပါသည်။

“တို့လည်း နောက်မှမှာမယ်”

ဟု သူနည်းတူပြောတော့ သူက သူမကို သူငယ် ရန်တွေ့ပင် ငါလုပ်သလို
လိုက်မလုပ်နဲ့ဟု ပြောပစ်ချင်လှပါသည်။

“ရှင်က တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့လူပဲ၊ခေး”

“ဘာ!”

“တို့နဲ့ကော်ဖီအတူသောက်ဖို့ ပထမဆုံး ဖိတ်ခေါ်ဖူးတဲ့ လူဟာ ရှင်ပဲ ခေး”

“အဲတော့ ငါက ကံထူးရှင်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“ဟင်းဟင်း...အဲဒီ လို သက်ရောက်သွားလို့လား”

ခုမှ ဘာရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ မင်းပြောလိုက်တာ
အဲ့ဒီသဘောမျိုးပဲဟု ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရပြောနေမပါသည်။

“ပြီးတော့ တို့ကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ပြောတဲ့ယောက်ျားကလည်း ရှင်ဟာ
ပထမဆုံးပဲ”

“ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလှချည်လား ပုလဲစိမ်း”

“အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကိုရွေးချယ်လိုက်တာပဲ၊ ရှင်က သူများနဲ့မတူဘူး”

“ဘာ...ရွေးချယ်တယ်”

“အင်းရှင့်ကို ယာယီအားဖြင့် ရွေးချယ်ထားတယ်”

“မင်း မြန်မာစာ သိပ်မတတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမယ်ဆိုရင် အဲဒီ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်မှ သုံးသင့်တယ်”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါ့ကို ရွေးတယ်မရွေးဘူးပြောရအောင် ခုချိန်ထိ မင်းကို ငါက ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားသေးဘူး”

“တို့စိတ်ကိုတော့ ရှင်စေခိုင်းလို့မရဘူး၊ခေး”

“ငါ့ကိုလည်း စကားလုံးနဲ့မချည်နှောင်နဲ့”

“ရှင်အဒေါ်နှစ်ယောက်က တို့ကိုကမ်းလှမ်းထားတယ်၊ တို့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်၊ပယ်ချခွင့် အပြည့်အဝရှိတယ်”

သူ ခံပြင်းသွားရပါသည်။ ဒီဆောင့်ကြွားကြွားမိန်းမဆီမှာသူ့ကို ချောက်ထဲပိတ်ထားချင်သလား။

“ရှင်က ကန်ထဲကငါးပဲ၊ ရေလွှဲပေါက်အတိုင်းပဲ ရှင်က သွားခွင့်ရှိတယ်၊ ရေမရှိရင် သေရမယ့် , ရှင့်ဘဝပဲ”

“ဘာ!”

“တို့ကိုချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှင် အထူးခြားဆုံးပဲ၊ အပျင်းပြေတွေ့ခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် တို့ကို ငြင်းတဲ့ရှင်ကို တို့ လက်ခံတယ်၊ တို့ကိုငြင်းခဲ့တဲ့ရှင်က ကံကောင်းတာပဲ။ တို့က နည်းနည်းကွဲထွက်တာကိုမှ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်လေ”

“ဘာ...ကံကောင်းတယ်,ဟုတ်လား”

သူ ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဘာစကားလုံးမှ ရှာမရနိုင်တော့ပါ။
အဒေါ်တွေလုပ်ပုံနှင့်တော့ သူက အရပ်တစ်ရပ်လို သက်မဲ့ပစ္စည်းလိုပင်
သူမနှုတ်ဖျားမှာ တန်ဖိုးမဲ့လောက်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။`

သူက...သက်ရှိလူသားပါ။ မာနရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။
သူ့မာနတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့သိက္ခာတွေ ဘယ်မှာလဲ။

ဒီမိန်းမသာ ပုရွက်ဆိတ်လေးတစ်ယောက်သာဆိုပါလျှင်
လက်ဖဝါးထဲတွင် မှုန့်မှုန့်ကြေအောင် ချေပြီး အဝေးဆုံးရောက်သွားအောင်
ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်ပစ်ချင်လှပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ...ဘယ်လိုမိန်းမလဲ...

“မင်းက ငှါကို ဟန်လုပ်ငြင်းနေတယ်များ မင်းရဲ့စိတ်ထဲ
သတ်မှတ်ထားသလား ပုလဲစိမ်း”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဒေါသရောင်နှင့် နီမြန်းနေသော သူ့မျက်နှာကို
မထိတရီပင်ကြည့်ပြီး လှပစွာပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဒေါသက သူ့အတွက်
ပျော်စရာကာတွန်းကား များ မှတ်နေရောသလား။

“ငှါကို အပျင်းပြေတွေ့တယ်,ဟုတ်လား။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို
အပျင်းတေပြတွေ့ရ လောက်တဲ့အထိ မင်းသိက္ခာက ဘာလဲ ပုလဲစိမ်း။ မင်းက
ဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

“ရှင်တွေ့ဖူးသမျှတွေနဲ့မတူတဲ့ ထူးခြားတဲ့မိန်းမပေါ့။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို, ဟုတ်လား၊ ရှင်က မြန်မာတော်တော်လေး သိတတ်တော့
ရှင်ကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ခိုင်းပါဦးမယ်၊ အဲဒီ စကားက ဘာအဓပ္ပာယ်လဲ”

သူနားမလည်ပါ။ ပုလဲစိမ်းရဲ့ဟန်ပန်နှင့် ထိုအသုံးအနှုံးမျိုးကိုပေါ့။

“ယောက်ျားလို့ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ အဲဒီ လို ပညတ်ချက်ကြီးကြီးပေးပြီး သတ်မှတ်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လိုလူကိုမှ အဲဒီ လိုခေါ်နိုင်မလဲ”

“ဘာ...”

သူ သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

ပုလဲစိမ်းရဲ့စကားလုံးက သူ့ကို ရည်ညွှန်း ပုတ်ခတ်နေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

“ဟင်းဟင်း...စီးပွားရေးခေတ်မှာ ဘယ်အရာမဆို စီးပွားရေးနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ရှင့်အဒေါ်တွကလည်း တို့ရဲ့ပိုင်ဆိုထားတဲ့အရည်အချင်းနဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကြောင့်ပဲ တို့ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့ တာပါ။ တို့က လမ်းဘေးက အညတရဆိုလည်း ပပဝတီရှုံးလောက်အောင် လှနေပါစေဦး၊ ဂရုစိုက်ကြ မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုတော့ တို့ သတိပြုမိသွားတယ်၊ အဲဒါရှင့်မျက်လုံးမှာ ငွေနဲ့တွေ ကပ်မနေလို့ဘဲ”

“ငါက ပျော်ရမှာလား၊ ဟွန်း...ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် အောင်းလေ့မရှိဘူး။ ခြင်္သေ့နဲ့ကျားဆိုလည်း တစ်မျိုးပေါ့။ ကျားနဲ့သမင်ငယ်ဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲ”

“မင်းစကားတွေက သိပ်ကိုတင်စီးလွန်းတယ် ပုလဲစိမ်း၊ မင်းကိုယ်မင်း ခြင်္သေ့မကြီးလို့များ ထင်နေသလား။ မင်းလည်းကျားမဟုတ်သလို ငါကလည်း သမင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟားဟား...အဲဒါ ရှင့်ဟာရှင် သတ်မှတ်တာနော်။ တို့ပ ဘာမှမပြောရသေးဘူး”

“မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ပုလဲစိမ်း၊ မင်းရဲ့သတ်မှတ်ချက်က သိပ်စောနေသေးတယ်။ အောင်မြင်တယ် ရှုံးနိမ့်တယ်ဆိုတာ စာမေးပွဲကိုမကျော်ဘဲနဲ့တော့ မသိနိုင်ဘူး”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ရှင်ကို ယုန်ကလေးလိုပထင်နေတာ၊ ဟွန်း၊ဟွန်း... ပုလဲစိမ်းတို့ရဲ့ ကစားပွဲ တော့ လှဦးမယ်”

ဟု သူမက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ပြောလျှင် သူက သူမကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီးမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဪ၊သွားတော့မလို့လား။
အစားအသောက်တောင်မမှာရသေးဘူးလေ၊ တို့က ရှင်ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံချင်သေးတာ”

ဟုဆိုတော့ သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေငါးရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ...

“လူတိုင်းဟာ ကိုယ်စီမာနရှိ ပုလဲစိမ်း၊ အဲဒါကို မင်းရဲ့ခေါင်းအကြီးကြီးထဲမှာ အကျယ်ကြီး ထည့်ထားလိုက်ပါ”

ဟုဆိုပြီးသာ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ပုလဲစိမ်းမှာ ဒေါသဖြစ်မနေတဲ့အပြင် အလှပဆုံးပြီးနေမိပါသေးသည်။ သူမ ခေးကို သဘောကျသွားမိပါ၏ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ခေးက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်ဟု ထင်လာရပါသည်။

သူမကို အရောင်တောက်တောက်ကြည့်တတ်သော ခပ်ထက်ထက်မျက်လုံးရွဲများနှင့်စာလျှင် အရောင်မှိန်မှိန် ရိုးစင်းသော ထိုမျက်လုံးရိုင်းလေးက ပိုပြီး သူမရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ပါသည်။

ပုလဲစိမ်းကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေဟု ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့လူများစွာ၏

ကမ်းလှမ်းမှုကို ရရှိထားခဲ့ပေမယ့် သူမက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ သူမ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူမရဲ့စိတ်ထက် သူမရဲ့အရည်အချင်းတွေနှင့် အလှတရားတွင်သာ ယစ်မှုးနေကြတဲ့ ထိုယောက်ျားတွေကို လုံးဝအထင်ကြီး၍ မရခဲ့သောကြောင့်ပါ။

လူကြားကောင်းအောင် အသိပညာရှိရှိနှင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ပြင်းခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် ထိုယောက်ျားတွေကို သူမရဲ့စိတ်က လူမသိသူမသိလှောင်ရယ်နေခဲ့ပါသည်။

ယောက်ျားဆိုတာ အားလုံးဘာထူးလို့လဲ။ ရုပ်ရည်က မလှ၊ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမျိုးမှ မရှိတဲ့မိန်းမကို လက်ထပ်ပါရစေဟု ရူးရူးမိုက်မိုက်တောင်းဆိုဝံ့ကြလို့လား။ အိမ်ထောင်ရေးကိုတောင် ကိန်းရဏန်းနှင့် တွက်ချက်တတ်ကြသည့် သူမရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမ ရယ်ချင်မိပါသည်။

ဒါကြောင့် ဘယ်တုန်းကမှ လက်ထပ်ဖို့စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူမစိတ်ကိုယိုင်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်မည့်ယောက်ျားမျိုးလည်း မရှိနိုင်ဘူးဟု ယုံကြည်မိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူမကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုပြီး စတင်ခဲ့သည့် အလုပ်အကိုင်သတ်သတ် မှတ်မှတ် မရှိသေးသည့် ထိုသို့သောယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့ သူမ ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားမိ ပါသည်။ ထိုယောက်ျားမျိုးက သူမလိုမိန်းမမျိုးကို ငြင်းတယ်ဆိုတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိသွားလို့ပါ။

ပထမတော့ သူမကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် စတန့်ထွင်သည်ဟု သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်လေမပေါ့၊ တစ်သက်လုံးက သူတစ်ပါး၏ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ အရေးပေးခံရခြင်းတို့ကြားနေလာခဲ့ရ သည့်သူကိုး။

သို့သော် သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းနောက်ကွယ်မှာသူမရှာတွေ့လိုက်သည်က ထိုလူက သူမကို အမှန်တကယ်မနှစ်မြို့ခြင်းတွေပါပဲ။

သူမ အံ့ဩရပါသည်။ သူလို ဘာမှမရှိသေးတဲ့ သာမန်
ယောက်ျားလေးက သူမကို ထိုသို့ပြောဆိုနေလို့ပါ။ သူ့မှာများ ချစ်သူရှိနေလို့လားဟု
သံသယဖြင့် သူမစုံစမ်းကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ သို့သော်
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ မရှိဖူးသည့်
သူ့နောက်ကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိခဲ့ရပါသည်။

သူမ စိတ်ဝင်စားမိပါ၏ ။ သူ့ထက်အများကြီးသာတဲ့
ယောက်ျားတွေကတောင် သူမမှသူမ အရူးအမူးဖြစ်ခြင်းကိုခံထားရတဲ့သူမို့ သူလို
ဘာအရည်အချင်းမှမရှိသူက သူမကိုငြင်းနေသည့်ကိစ္စကို သူမ
စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

ပြီးတော့ ခံပြင်းမိပါသည်။ သူလိုလူမျိုးက သူမကို ခါးသက်နေ၍ ပါ။

သူမရင်ထဲမှာ ကြိုးဝါးနေမိပါသည်။

သူက ဘာမို့လဲ၊ ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့ အလှအပနဲ့ ပကာသနကို
စိတ်မဝင်စားရတာ လဲ။ နေနှင့်ဦးပေါ့...

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို
ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ တန်းခိုရှင်ဆိုရင် ခေးနှင့် ပုလဲစိမ်းတို့က
ဘာဆက်ဖြစ်ကြမှာလဲ။
